

DACO-TCO-KOMMITTÉNS

Betänkande

angående sammanslagningen av
Daco (De anställdas centralorganisation)

och

Tjänstemännens Centralorganisation
(TCO)

jämte

Stadgar

för

Tjänstemännens Centralorganisation

Till

DACO:s sekretariat och TCO:s styrelse.

Frågan om skapande av en gemensam centralorganisation, omfattande samtliga tjänstemannagrupper i landet har dryftats vid upprepade tillfällen alltsedan en samverkan mellan olika tjänstemannaorganisationer etablerades i slutet av 1920-talet.

Bildandet av Daco (De anställdas centralorganisation) hade föregåtts av förhandlingar mellan representanter för såväl de privatanställda tjänstemännens organisationer som för de i offentlig tjänst anställdas. Under dessa överläggningar ställde man sig från de stats- och kommunalanställdas sida avvaktande inför tanken på att ansluta sig till en gemensam topporganisation. Strävandena att skapa en centralorganisation för de i privat tjänst anställda fullföljdes emellertid och ledde år 1931 till bildandet av Daco. Från de stats- och kommunalanställdas sida framhölls vid denna tidpunkt, att innan man kunde ansluta sig till en gemensam centralorganisation för samtliga tjänstemannagrupper, borde samarbetet mellan de i offentlig tjänst anställdas organisationer rationaliseras.

År 1933 tillsattes även en kommitté med representanter för 14 olika organisationer med uppdrag att verkställa en utredning angående bildandet av en landsomfattande topporganisation för de stats- och kommunalanställda. Denna kommittés arbete resulterade år 1937 i konstituerandet av Tjänstemännens Centralorganisation (TCO).

Vid denna organisations bildande lyckönskade man från Dacos sida de stats- och kommunalanställda till att ha åstadkommit en samverkan mellan sina organisationer. På initiativ närmast av TCO:s styrelse bildades därefter en samarbetskommitté mellan Daco och TCO. Denna kommitté fick bl. a. till uppgift att »närmare utreda möjligheterna av och formerna för en fastare organisatorisk samverkan mellan TCO och Daco». Samarbetskommittén kom emellertid icke att medföra några direkta resultat ur organisatorisk synpunkt och samverkan i gemensamma frågor etablerades i regel från fall till fall mellan de båda organisationerna. Tanken på bildandet av en gemensam topporganisation kom sålunda under slutet på 1930-talet att i stort sett ligga nere. Från olika håll framhölls emellertid gång efter annan önskvärdheten av att få till stånd en fastare organiserad samverkan.

Inom Dacos beslutande organ upptogs under de senaste åren till diskussion frågan om möjligheterna av att åstadkomma en sammanslagning mellan Daco och TCO. Med anledning av den diskussion, som ägde rum på Dacos ordinarie representantskapssammanträde 1942, beslöt sekretariatet inbjuda representanter för TCO till en överläggning angående möjligheterna att åstadkomma en sammanslagning av de båda organisationerna. Denna inbjudan resulterade i ett sammanträde mellan delegationer från de båda centralorganisationerna den 2 april 1943. Vid sammanträdet beslöt man tillsätta en kommitté med uppgift att »klarlägga förutsättningarna och formerna för en samverkan mellan tjänstemän i offentlig och enskild tjänst». Från TCO:s sida utsågos följande representanter i kommittén: undervisningsrådet Ruben Wagnsson, förste aktuarien Filip Anger och byråchefen C. W. Curtman. Dacos sekretariat beslöt sedermera till ledamöter av kommittén utse sjökaptan Gunnar Osvald, ombudsman Harald Adamsson och ombudsman Ernst Ahlberg. Som sekreterare i kommittén har Dacos sekreterare Otto Nordenskiöld tjänstgjort.

Kommittén har hållit ett flertal sammanträden. Vidare har delegerade från kommittén överlagt med representanter för Trafiktjänstemännens Riksförbund och Sveriges Statstjänstemannanämnd. Därvid har konstaterats, att åtminstone för närvarande några förutsättningar icke förefinnas för att dessa båda organisationer nu skulle besluta uppgå i den av kommittén föreslagna nya centralorganisationen.

Det är med beklagande kommittén måste konstatera, att dessa båda organisationer ansett sig böra ställa sig utanför den nya centralorganisationen, vilken har att tillgodose samtliga tjänstemannagrupper i landet gemensamma intressen, och att de i stället bildat en särskild riksorganisation, bestående av vissa grupper av högre statstjänstemän. Kommittén anser sig dock ha kunnat konstatera, att det även inom dessa båda organisationer finnes stor förståelse för skapande av en gemensam topporganisation för landets alla tjänstemän, och att frågan om en anslutning till den nya centralorganisationen även bör kunna lösas inom en icke alltför avlägsen framtid.

Kommittén, som nu slutfört sitt arbete, överlämnar härmed förslag till stadgar för den nya centralorganisationen, vartill fogas en utförlig kommentar jämte redogörelse för vissa andra med sammanslningsfrågan sammanhängande problem.

Stockholm i december 1943.

G. Osvald.

Ruben Wagnsson.

Harald Adamsson.

Ernst Ahlberg.

Filip Anger.

C. W. Curtman.

/ Otto Nordenskiöld.

STADGAR
för
Tjänstemännens Centralorganisation.
(TCO)

Ändamål.

§ 1.

Tjänstemännens Centralorganisation är en sammanslutning av landets fackliga tjänstemannaorganisationer med uppgift att utöva den centrala ledningen av tjänstemannarörelsen samt att tillvarata tjänstemannagruppernas samfällda ekonomiska och sociala intressen.

För att fullgöra denna uppgift har Tjänstemännens Centralorganisation att verka för bildande och upprätthållande av effektiva fackliga tjänstemannaorganisationer;

att värna och utveckla förenings- och förhandlingsrätten såsom grunden för det fackliga arbetet;

att tillvarata tjänstemännens samfällda intressen i förhållande till statsmakterna;

att företräda de anslutna organisationerna i gemensamma angelägenheter;

att skydda grundvalarna för tjänstemännens rättsliga ställning;

att medverka till undersökningar rörande tjänstemännens arbets- och anställningsvillkor; samt

att främja tjänstemännens bildningssträvanden.

Organisation.

§ 2.

Centralorganisationens beslutande organ äro

Kongressen,
Styrelsen och
Arbetsutskottet.

Sektion och samarbetskommittèer.

§ 3.

Inom centralorganisationen skall finnas en sektion för statstjänstemän. Organisation är skyldig inträda i sektionen med det antal medlemmar, vilkas anställningsvillkor huvudsakligen regleras enligt grunder, som fastställas av staten.

Betänkande angående sammanslagningen av Daco och TCO:

Allmänna synpunkter på sammanslagningen.

Den moderna svenska tjänstemannarörelsen kan sägas hava vuxit fram under åren närmast efter det förra världskriget. Den under kriget och efterkrigsåren fortgående försämringen av penningvärdet och sänkningen av reallönerna, som blev en följd av penningvärdets fall, hade drabbat tjänstemannagrupperna synnerligen hårt. Det hade visat sig vara förenat med stora svårigheter för dessa grupper att återvinna den tidigare reallönenivån. Den försämring i tjänstemännens anställningsvillkor, som sålunda blev följden, förändrade dessa gruppers inställning till det fackliga arbetet. Redan då verksamma yrkesorganisationer började, den ena efter den andra, att upptaga fackliga frågor på sina program. Vid sina strävanden att åstadkomma bättre anställningsvillkor för tjänstemännen och att hindra den nivileringsstendens, som på alla områden gjorde sig gällande, blev det en naturlig sak, att olika tjänstemannaorganisationer sökte samverka med varandra. Man hade blivit på det klara med att det, som en grupp vann eller förlorade på sitt område, även kom att återverka på andra tjänstemannagrupperns förhållanden. Man såg samtidigt vilka stora resultat, som arbetarna lyckats åstadkomma genom organisatorisk samverkan och solidariskt uppträdande och insåg, att tjänstemännen, om de med utsikt till framgång skulle kunna hävda sina intressen, måste slå in på samma väg, även om metoderna i en del avseenden kanske måste bli andra.

Möjligheterna för organisationerna att vid denna tidpunkt genom förhandlingar med respektive arbetsgivare skaffa sig medbestämmanderätt vid anställningsvilkorens utformning voro mycket små. Förhandlingsrätten var ännu icke till fullo erkänd för de privatanställdas del och för de i offentlig tjänst anställda var förhandlingsinstitutet nära nog okänt. Då de svårigheter, som tjänstemannagrupperna hade att brottas med i många avseenden voro likartade för såväl de privatanställda som för de i offentlig tjänst anställda, kan det synas som om omständigheterna redan då borde ha framtvingat ett gemensamt uppträdande. Så blev likväl icke fallet. Vid tiden för Dacos bildande år 1931 voro visserligen planer å bane för att åstadkomma en centralorganisation för samtliga tjänstemannagrupper i landet, men Daco kom på grund av då rådande förhållanden att omfatta huvudsakligen i privat tjänst anställda tjänstemän. År 1937 bildades TCO och blev centralorganisationen för de stats- och kommunalanställda.

Den betydelse, som de båda centralorganisationerna Daco och TCO haft för tjänstemannarörelsens utveckling och konsolidering under 1930-talet, kan icke klart och tydligt angivas. Det är ej heller möjligt att angiva, vilken betydelse, som tjänstemannarörelsen haft i den allmänna samhällsutvecklingen under samma tid. Utan tvivel har centralorganisationernas arbete varit av ej ringa värde. Genom organisationerna ha i vart fall förutsättningar skapats för tillvaratagande av de samlade tjänstemannagruppernas intressen i gemensamma frågor. De ha även var på sitt område sökt verka för uppbyggande av effektiva fackliga organisationer. Strävandena ha på vissa områden lett till mycket goda resultat, i andra fall kan resultatet ännu icke bedömas, då arbetet långt ifrån slutförts.

Förenings- och förhandlingsrätten är numera erkänd i lag. I åtskilliga avseenden lämna de nuvarande bestämmelserna dock mycket övrigt att önska. Tjänste-

männens medbestämmanderätt vid anställningsvillkorens utformande ifrågasättes dock icke numera. Däremot är i många fall tjänstemannaorganisationernas förmåga att på ett avgörande sätt påverka villkorens utformning ur tjänstemännens egen synpunkt otillfredsställande. Orsakerna härtill äro många och här skall icke närmare ingås på desamma. En orsak som måste framhållas är emellertid, att organisationsarbetets betydelse ännu icke klart insetts av alla tjänstemän. Anslutningen till organisationerna är på sina håll därför förvånansvärt ringa. Känslan av solidaritet med den egna gruppen och med hela tjänstemannaklassen har ännu icke vuxit sig så stark, att man till fullo insett vikten av samfällt och enigt uppträdande genom organisatorisk samverkan.

Det kräves därför mycket arbete från de enskilda organisationernas sida, innan man på alla områden erhållit fullt representativa organisationer. Ett samlande av tjänstemännen i en centralorganisation bör kunna bli ett verksamt bidrag till en ökad anslutning till organisationerna, liksom det även måste ses som ett bevis för att solidaritetskänslan håller på att växa sig stark bland tjänstemännen.

I dagens svenska samhälle framstår det som ofrånkomligt, att om en grupp vill hävda och bevaka sina intressen, då måste den göra detta genom organiserad samverkan. Det har därvid för tjänstemännens del under gångna år varit till stort förfång, att de ur organisatorisk synpunkt varit splittrade. De skiljaktigheter, som funnits mellan de privatanställda tjänstemännen och de i offentlig tjänst anställda, hava sålunda direkt hindrat tjänstemännen att förskaffa sig den rättvisa uppskattning, som de eljest bort kunna förvärva.

För att tjänstemannaskiktet i den allmänna samhällsutvecklingen skall kunna göra sin stämna hörd, fordras det framförallt ett samfällt och enigt uppträdande. Det fordras att alla krafter kunna samverka i fall, då det gäller för tjänstemannagrupperna gemensamma angelägenheter. Det är härvid av betydelse, att de olika grupperna inom ramen av en gemensam organisation bilda ett block och alltså komma att utgöra en maktfaktor att räkna med. I annat fall kunna deras intressen åsidosättas av den orsaken, att de icke med tillräcklig styrka och auktoritet framföra sina krav. Ur samhällets synpunkt bör det även vara av betydelse, att tjänstemannagrupperna nå en sådan organisatorisk facklig konsolidering, som andra samhällsgrupper åstadkommit eller söka åstadkomma.

Tjänstemannarörelsen har också praktiska möjligheter att genom samfällt och enigt uppträdande bli en maktfaktor. Genom den utveckling, som det svenska näringslivet genomgått under de senaste decennierna och genom det ökade omfång, som den offentliga förvaltningen fått, har tjänstemannaskiktet numerärt ökat mycket kraftigt. I dag är det därför en mycket betydande del medborgare, som räknas till tjänstemannagrupperna. I 1940 års folkräkning redovisas under rubriken »förvaltningspersonal» över 600.000 personer. Även om icke alla dessa kunna hänföras till tjänstemän i egentlig bemärkelse, torde dock tjänstemannaskiktet kunna anses omfatta mellan 500.000 och 600.000 personer. Arbetargruppernas numerära storlek kan samtidigt uppskattas till något mer än 1.500.000 personer.

Tjänstemännen tillhöra tillsammans med arbetarna den stora löntagargruppen. Gränsdragning i förhållande till arbetarna är många gånger svår att verkställa. I det allmänna medvetandet intager emellertid tjänstemännen en särställning, som i vissa avseenden skiljer dem från övriga löntagare. Detta kan motiveras med att det arbete de utföra, den utbildning, som de måst skaffa sig eller den utformning, som deras anställningsvillkor fått, är av en speciell karaktär. Särställningen, som tjänstemännen intagit och alltjämt intaga på arbetsmarknaden, är den grundläggande orsaken till, att dessa grupper bildat sina egna fackliga organisationer. Det har visat sig olämpligt att låta enhetliga organisationsbildningar spänna över hela löntagarområdet.

Såsom representerande löntagarna ha tjänstemannaorganisationerna behov av

samverkan med arbetarnas fackliga organisationer. Men också i vissa allmänna frågor är det ur allmän löntagarsynpunkt av betydelse, att dylik samverkan etableras. För handläggning av dessa frågor bör konsolideringen och samordnandet av tjänstemannaorganisationerna och i samband därmed tillkomsten av en enhetlig ledning få stor betydelse. En dylik samverkan ställer sig så mycket naturligare, som tjänstemannaskiktet aldrig kan betraktas såsom en från arbetarna helt avskild grupp. De kunna därför aldrig stå helt främmande för dessa gruppers problem.

I insikt om angivna förhållande bör en tjänstemännens särskilda centralorganisation nu bildas. Rådande förhållanden vid tiden för åvägbringandet av en konsolidering av tjänstemannarörelsen gör, att det ställer sig svårt att i detalj överblicka de arbetsuppgifter, som komma att ligga framför den nya centralorganisationen. Vilka förändringar, som det svenska samhället kommer att undergå efter det pågående världskrigets slut, kunna ännu icke med säkerhet bedömas. Stora förskjutningar i näringslivets struktur torde i varje fall bli ofrånkomliga och man kan vara förvissad om, att dessa förändringar komma att få avgörande betydelse för tjänstemannaskiktet. Statliga och kommunala myndigheters verksamhetsområden torde också komma att bli föremål för rubbningar, och de i offentlig tjänst anställda tjänstemännen komma därvid att bli berörda. De problem, som tjänstemannaorganisationerna komma att ställas inför, kunna bli av genomgripande betydelse för organisationernas medlemmar, men effektiva tjänstemannaorganisationer, samlade i en centralorganisation, böra genom samfältt och enigt uppträdande verksamt kunna bidra till att tjänstemännens intressen i detta läge icke eftersätts.

Kommittén har i sitt utredningsarbete utgått från att den nya centralorganisationen i första hand bör påtaga sig de arbetsuppgifter, som hitintills åvilat Daco och TCO. Redan dessa arbetsuppgifter torde, överförda till den nya centralorganisationen, innebära en stor och betydelsefull uppgift. De synas emellertid kunna fullföljas med större utsikt till framgång än om Daco och TCO skulle var för sig fortsätta med sina skilda uppgifter, ty en gemensam centralorganisation får ökade resurser, blir en större maktfaktor och har större möjlighet att i gemensamma angelägenheter etablera samverkan med vid sidan av den nya centralorganisationen stående sammanslutningar av svenska medborgare. I den mån som den nya centralorganisationen finner erforderligt och möjligt att påtaga sig nya arbetsuppgifter bör så ske, men ställningstagande härtill synes nu icke kunna tagas.

Innebörden av de arbetsuppgifter, som böra tills vidare åligga centralorganisationen, klargöres närmare i § 1 i stadgeförslaget och kommentaren till denna.

Politisk neutralitet.

Kommittén har ingående dryftat den nya centralorganisationens förhållande till landets politiska liv och har därvid ansett sig kunna konstatera, att enligt den uppfattning, som är rådande inom samtliga nu till Daco och TCO anslutna organisationer, centralorganisationen bör vara politiskt neutral liksom även samtliga anslutna organisationer böra intaga en sådan ställning.

Samtidigt vill kommittén emellertid understryka, att centralorganisationen bör stödja de demokratiska krafterna i samhället, ty likaväl som det fria organisationsarbetet i Sverige helt bygger på demokratisk samverkan, är det för sin existens beroende av denna samhällsform.

Att centralorganisationen är politiskt neutral skall innebära, att den icke får i någon form understödja ett politiskt parti samt att den icke får blanda sig i det politiska livet genom att vid allmänna val eller andra tillfällen uttala sig för stöd åt ett visst politiskt parti. Däremot är det centralorganisationen obetaget att vid behandling inom regering och riksdag av för tjänstemännen betydelsefulla frågor,

söka kontakt med skilda politiska partier och därvid söka intressera dessa för de synpunkter, som man i sådana frågor hyser på tjänstemannahåll.

Den politiska neutraliteten innebär icke heller något förbud för centralorganisationens funktionärer och styrelseledamöter eller för inom de anslutna organisationerna verksamma personer att ansluta sig till politiska partier och att i riksdagen eller det kommunala livet representera dessa partier. Kommittén vill i samband härmed understryka betydelsen av att de enskilda tjänstemännen taga aktiv del i det politiska livet, då därigenom tjänstemännens och därmed även tjänstemannaorganisationernas ställning i samhället stärkes.

Kommittén har övervägt huruvida i stadgarna bör intagas en bestämmelse, varigenom i någon form utsäges vad här ovan framhållits. I Dacos stadgar har någon sådan bestämmelse icke funnits. Frågan lär ingående ha dryftats vid Dacos bildande, men därvid ansågs det icke nödvändigt att inskriva detta i stadgarna. Den politiska neutraliteten har icke heller för Daco inneburit något problem. I TCO:s stadgar återfinnes som en anmärkning till § 1 en bestämmelse om att organisationen är politiskt neutral.

Då en bestämmelse i detta ämne, om den skall vara fullt uttömmande, av naturliga skäl blir ganska lång och samtidigt lätt kan leda till feltolkning, har kommittén ansett det onödigt att i någon form vidröra detta problem i stadgarna, utan har låtit det framstå som en självklar sak, att centralorganisationen, liksom alla de anslutna organisationerna, skall vara politiskt neutral.

Ekonomi och kansli m. m.

För finansiering av centralorganisationens verksamhet kräves upptagande av en avgift av sådan storlek, att den med nuvarande medlemsantal inom de båda organisationerna beräknas täcka de utgifter, som äro förbundna med expeditionen och övriga med verksamheten förenade kostnader.

De kommitterade ha ansett, att Dacos nuvarande lokaler böra kunna vara tillräckliga för centralorganisationen, om Tjänstemännens Bildningsverksamhet, som nu förfogar över ett par rum hos Daco, skaffar sig egna lokaler. Den personal, som är erforderlig för expeditionen, har icke annat än preliminärt kunnat beräknas. Man har därvid utgått från att förutom de två i stadgarna omnämnda tjänstemännen, direktören och sekreteraren, bör finnas viss biträdande personal.

Övriga utgifter, förutom de direkta utgifterna för expeditionen, komma förallt att utgöras av arvoden till ordföranden samt traktamenten till ledamöterna i styrelsen och arbetsutskottet samt de utgifter, som äro förenade med sektionens och samarbetskommittéernas verksamhet. Avsikten är nämligen att dessa icke skola ha någon självständig ekonomi, utan deras utgifter skola betalas av centralorganisationen. Härvid bör egentligen endast ifrågakomma traktamenten till ledamöter i respektive styrelser. Vidare erfordras vissa medel till trycksaker såsom verksamhetsberättelser, kongressprotokoll, propagandabroschyrer m. m. samt slutligen utgifter för resor, representation och propaganda.

Enligt de beräkningar som verkstälts inom kommittén torde en verksamhet, upplagd enligt ovanstående, väl kunna finansieras med en avgift av 50 öre per organisationsmedlem och år, vartill bör komma en årlig grundavgift för varje organisation av 50:— kronor. Denna avgift avser icke att ge utrymme för någon särskild fondbildning.

Daco-organisationerna ha för närvarande en särskild garantifond, till vilken de olika organisationerna lämna garantiförbindelser, vilka skola uppgå till 10:— kronor per medlem inom respektive organisation. Kommittén har ansett att denna fond bör bibehållas inom den nya centralorganisationen, men att även i fortsättningen endast de organisationer, vilkas medlemmar huvudsakligen äro anställda i privat tjänst, skola vara anslutna till fonden, dock med rätt för övriga organisa-

tioner att, om de så önska, ansluta sig till densamma. Stadgar för fonden har icke utarbetats inom kommittén utan har det överlåtit till Dacos beslutande organ att vidtaga de ändringar beträffande garantifondens stadgar, som betingas av sammanslagningen. (Bilaga 1)

Centralorganisationens namn.

Kommittén har haft under övervägande olika namnförslag och har därvid slutligen stannat för namnet Tjänstemännens Centralorganisation (TCO).

Namnet Daco har under de år som De anställdas centralorganisation varit verksam onekligen vunnit burskap bland allmänheten och är även väl känt inom förvaltningen. Det har dock ansetts uteslutet att i det nya namnet skulle ingå ordet »anställda» såsom beteckning på de till centralorganisationen anslutna befattningshavarna. Daco har också tidigare i sina egna stadgar frångått denna term såsom benämning för de i privat tjänst anställda löntagarna i tjänstemannaställning. Dessa betecknas numera allmänt såsom tjänstemän. Namnet Tjänstemännens Centralorganisation måste onekligen anses såsom ett mera adekvat uttryck för vad den nya centralorganisationen skall vara. Även om möjligen varken detta namn eller förkortningen ännu vunnit samma burskap i det allmänna medvetandet som Daco, är kommittén dock av den uppfattningen, att Tjänstemännens Centralorganisation (TCO) mycket snart bör bliva väl inarbetat och att namnet bör kunna tillgodoräkna sig den goodwill som såväl Daco som TCO nu åtnjuta.

Specialmotivering av stadgarna.

§ 1.

I första stycket har sammanfattningsvis angivits centralorganisationens uppgift. Formuleringen ger uttryck åt att Tjänstemännens Centralorganisation är den samlade tjänstemannarörelsens huvudorganisation, och att någon annan organisation sålunda icke bör kunna uppträda såsom representant för de allmänna tjänstemannaintressena.

När i andra stycket centralorganisationens arbetsuppgifter angivits, har man förfarit på så sätt, att i denna paragraf mera allmänt klarlagts centralorganisationens uppgift medan däremot de arbetsinsatser, som erfordras för ett fullföljande av dessa uppgifter närmare angivits i § 20, 5:te att-satsen. Uppräkningen i § 1 är att anse som uttömmande.

1:a att-satsen angiver, att centralorganisationen har till uppgift att bilda tjänstemannaorganisationer och rationalisera befintliga organisationer. I denna strävan ingår bl. a. att söka sammanföra till en enhet sådana organisationer, vars arbetsområden äro likartade, och vilka genom sammanslutning kunna uppnå större facklig styrka.

2:a att-satsen anger förenings- och förhandlingsrätten såsom grunden för det fackliga arbetet. Centralorganisationen skall värna dessa rättigheter samt i den mån så kan komma att krävas, även medverka till en utbyggnad av desamma. Härmed avses i första hand de i offentlig tjänst anställas förhandlingsrätt.

3:e att-satsen. Med tjänstemännens intressen i förhållandet till statsmakterna avses icke statstjänstemännens speciella förhållande till staten såsom arbetsgivare, utan tjänstemannagruppernas samlade intressen gentemot statsmakterna såsom den lagstiftande myndigheten.

4:e att-satsen avser en hel mängd skiftande angelägenheter, dock icke direkt förhandlingsfrågor. I vad mån frågor, som alltså röra förhållandet till arbetsgivaren ändock kunna komma att falla under centralorganisationen, klarlägges i § 20.

5:e att-satsen ger centralorganisationen till uppgift att skydda tjänstemännens rättsliga ställning. För de i offentlig tjänst anställda avses t. ex. sådana bestämmelser, som sammanhånga med ordinariekapet, oavsättligheten etc. Här avses emellertid även de i privat tjänst anställda, vars rättsliga ställning understundom blivit föremål för angrepp. I sin helhet avser sålunda stadgandet att framhålla såsom en betydelsefull uppgift för centralorganisationen, att de lagbestämmelser och rättssedvänjor, som reglera tjänstemannaställningen, icke upphävas eller överträdas utan utvecklas och skyddas.

6:e att-satsen anger såsom ett gemensamt intresse att tillförlitlig kunskap om de olika tjänstemannagruppernas anställningsförhållanden upprätthålles.

7:e att-satsen anger, att centralorganisationen bör ägna intresse åt tjänstemännens bildningssträvanden, vilka framförallt tagit sig uttryck i Tjänstemännens Bildningsverksamhet. Satsen pekar på behovet av kontakt mellan centralorganisationen och bildningsorganisationen.

§ 2.

I paragrafen anges endast vilka beslutande organ, som skola finnas inom centralorganisationen. Sektionen och samarbetskommittéerna, som behandlas i §§ 3 och 4, ingå sålunda icke som några direkt konstitutionella led i centralorganisationens uppbyggnad.